

Sygn. akt V KK 474/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D.B. (B.)**

skazanego za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2021 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść skazanego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 4 części dyspozytywnej, w zakresie skazania za czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz w punktach 5 i 6 dotyczących orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i zaliczenia na jej poczet okresów zatrzymania i w tym zakresie sprawę D.B. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. II K (...) D.B. został uznany za winnego popełnienia czynu polegającego na kradzieży dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu wystawionych na samochód marki I. nr rej. (...) oraz dowodu rejestracyjnego wystawionego na samochód marki F.nr rej. (...) na szkodę T.S., ponadto dowodu rejestracyjnego wystawionego na samochód marki F. o nr rej. (...) na szkodę A.W., tj. przestępstwa z art.276 k.k. i za to skazany został na karę roku pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem uznano oskarżonego za winnego tego, że od dnia 12 lutego 2018 r. do 13 lutego 2018 w Z., po wcześniejszym pokonaniu zabezpieczeń przy użyciu oryginalnych kluczyków, które przywłaszczył, dokonał kradzieży samochodu marki I. nr rej. (...) wartości 4000 zł oraz samochodu fiat D. o nr rej (...) wartości 9000 zł na szkodę T.S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, tj. przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności. Jako karę łączną wymierzono 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet tak ukształtowanej kary łącznej zaliczono okresy zatrzymania od 13 lutego (od godziny 17.30) do dnia 16 lutego 2018 r. (do godziny 11.45) , z zaokrągleniem do pełnego dnia tj. trzy dni oraz w dniu 15 sierpnia 2018 r. (od godziny 12.50), w dniu 17 sierpnia 2018 r. (do godziny 10.40) tj. dwa dni.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego w zakresie skazania za czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. (pkt 4 części dyspozytywnej wyroku) oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej i zaliczeniu na jej poczet okresów zatrzymania (odpowiednio pkt 5 i 6 części dyspozytywnej wyroku) wniósł Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego art. 64§1 k.k., polegającego na zastosowaniu tego przepisu pomimo braku ustawowych przesłanek w nim określonych, gdyż przypisany oskarżonemu czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie został popełniony w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k..

Podążając za tenorem kasacji wskazać należało, że już w opisie czynu sformułowanym w akcie oskarżenia w sposób bardzo ogólny, bez wskazania odpowiedniego wyroku i okresu odbycia kary pozbawienia wolności, przez przytoczenie jedynie zwrotów ustawowych, ujęto informacje świadczące o popełnieniu przez oskarżonego kolejnego przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd pierwszej instancji wyrokując w sprawie oskarżonego nie dokonał zmiany redakcyjnej opisu czynu zaproponowanego w akcie oskarżenia, nie zachowując wymaganej procesowo precyzji określenia przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej.

Tymczasem z akt sprawy nie wynika na podstawie jakich dokumentów procesowych dokonano ustaleń co do działania oskarżonego w warunkach recydywy zwyczajnej. Takiej podstawy nie stanowiła Informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k.224). Według tego dokumentu oskarżony był czterokrotnie karany, z tym że ostatnie skazanie miało miejsce w dniu 27 stycznia 2017 r. (wyrok Sądu Rejonowego w Z., sygn. VII K (...)- czyn przypisany z art. 178a §1 k.k. – kara grzywny i zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na 3 lata). Nadto oskarżony był dwukrotnie karany wyrokami Sądu Rejonowego w Z. o sygnaturach: II K (...) (kwalifikacja prawna przypisanego czynu z art. 193 k.k.), II K (...) (kwalifikacja prawna przypisanego czynu z art. 278§1 k.k.), przy czym za te czyny wymierzono mu kary ograniczenia wolności.

Z kolei w sprawie Sądu Rejonowego w Z. o sygn. II K (...) prawomocnym wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r. oskarżony został skazany za czyn z art. 280§1 k.k. w z w. z art. 283 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, z poddaniem skazanego, w tym okresie, obowiązkowi dozoru, przy czym w Informacji z Krajowego Rejestru Karnego brak jest danych świadczących o zarządzeniu wykonania tej kary. Również analiza akt postępowania wykonawczego w zakresie realizacji wobec

skazanego dozoru, nie daje podstaw do ustalenia, że zarządzone zostało wykonanie tej kary wobec skazanego.

Wskazać w tym kontekście należało, że w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności kara ta może stanowić podstawę ustalenia powrotu do przestępstwa, jeżeli nastąpiło prawomocne zarządzenie jej wykonania, a skazany popełnił podobne przestępstwo umyślne w ciągu 5 lat po tym zarządzeniu i po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany (wyrok SN z dnia 15 lutego 2005 r., III KK 348/04).

Zatem skoro w przypadku oskarżonego D.B. nie zostało zarządzone wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności, nie zaistniały podstawy do ustalenia, że działał w warunkach powrotu do przestępstwa, co stanowiło rażące naruszenie dyspozycji art. 64§1 k.k. Uchybienie to wpłynęło w istotny sposób na treść wyroku, gdyż działanie w warunkach recydywy zwyczajnej nawet jeśli nie prowadzi do obostrzenia kary, to z reguły traktowane jest jako istotna okoliczność obciążająca w zakresie wymiaru kary. Ma ona również znaczenie w toku postępowania o udzielenie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności (art. 78§2 k.k.). Zatem w tych warunkach należało uchylić zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 4 części dyspozytywnej (skazanie za czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.) oraz w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 5 i 6 wyroku dotyczących kary łącznej i zaliczenia na jej poczet okresów zatrzymania, jako następstw prawnych przyjętego naruszenia prawa materialnego i sprawę w tej części przekazać Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania. W trakcie ponownego procesu powinien Sąd wziąć pod rozwagę wskazane uchybienie i procedując w sprawie oskarżonego powinien mieć na uwadze treść art.413§2 pkt 1 k.k.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.